

'Mijn extra speeltijd'

Werken in zorg en welzijn houdt je jong

Werken in zorg en welzijn houdt je jong. Dat blijkt wel uit dit bundeltje met tien portretten van Zeeuwen die na hun vijftenzestigste nog altijd in de zorg werkzaam zijn.

Uit de interviews blijkt een grote verscheidenheid aan redenen om door te werken, veel variatie in werksoorten, een enorme betrokkenheid bij de zorg- en welzijnsorganisaties, heel veel mensenkennis en vooral een onvoorwaardelijke liefde voor het vak en voor de medemens.

Want zorgen, dat is jezelf nuttig maken voor een ander. Jezelf wegcijferen als dat nodig is. En zorgen, dat betekent ook heel veel voldoening uit je werk halen. Juist omdat je ziet voor wie je je inzet en wat jouw inzet betekent voor een ander. En voor het genieten van die voldoening bestaat gelukkig geen leeftijdslimiet...

'Mijn extra speeltijd'

Werken in zorg en welzijn houdt je jong

ViaZorg, Goes 2009

Inhoud

Voorwoord	4
An van Ginkel-Kettenis: 'Als je jezelf maar niet voorbij loopt'	6
Rob Claerhoudt: 'Het is allemaal wel harder geworden'	10
Hennie Wallet: 'Fijn dat je nodig bent'	14
Piet Maat: 'Een magnetron vraagt niet of het gesmaakt heeft'	18
Ank Klijberg-den Hollander: 'Dit is mijn extra speeltijd'	22
Jaap de Witte: 'Ik woon hier eigenlijk al'	26
Fieteke van de Griend: 'Ken en koester je mensen'	30
Ans van Gorp-Bruijns: 'De balans tussen privé en werk is nu veel beter'	34
Jan van Zonneveld: 'Kenniss en ervaring genoeg, maar je moet realistisch zijn'	38
Ineke Hoogendoorn-Felix: 'Ik werk nog wel een paar jaar door'	42
Praktische informatie	46
Wij spraken met...	48

Voorwoord

Doorwerken na je vijftigste?!

Een onderwerp dat veel stof doet opwaaien. Zeker nu de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar ter discussie is gesteld. Daarbij wordt alles voornamelijk bekeken vanuit een financieel-economisch perspectief, met een duidelijk negatieve inslag: de kosten van de dubbele vergrijzing (er komen steeds meer ouderen en we worden met z'n allen steeds ouder) worden moeilijker te dragen.

Hoe anders is het geluid dat klinkt in deze bundel! Alle positieve aspecten rond werken, die we in die (betaalbaarheids)discussie niet tegenkomen, worden impliciet door de geïnterviewde ouderen genoemd; overigens in heel verschillende bewoordingen. En telkens blijkt dat werken tot op hoge leeftijd een enorm waardevolle invulling aan het leven kan geven en een bijdrage levert aan het welzijn van betrokkenen. Aan stoppen met werken wordt niet of nauwelijks gedacht. Natuurlijk zijn gezondheid en welbevinden daarbij onontbeerlijk, maar onder die 'voorwaarden' kan met veel plezier na de pensioendatum doorgewerkt worden. De levensloop, waarin werk een belangrijke rol speelt, zet zich voort en uit de verhalen blijkt wel hoezeer het werk van deze oudere medewerkers een deel van hun leven is geworden. Het ouder worden vormt daarbij geen enkel probleem en de 'opbrengst' van het ouder zijn, in de zin van kennis, ervaring, inzicht en tijd kunnen vinden voor de ander, wordt nuttig ingezet, ook al is men de grens van bijvoorbeeld 60 of 65 jaar vaak al ruimschoots gepasseerd.

Met deze bundel bedanken we uiteraard met name de ouderen die hun verhaal - niet zelden eigenlijk in een notendop hun levensverhaal - zo mooi wilden vertellen. Stuk voor stuk inspirerende gesprekken met mensen die plezier uitstralen naar hun omgeving en actief willen blijven, ook of vooral maatschappelijk en sociaal. Ouderen die zodoende een unieke en onmisbare bijdrage leveren aan de organisatie waarin ze werken. En een bijdrage waar de organisatie blij mee kan en zal zijn. Met recht kunnen we zeggen dat het mes aan twee kanten snijdt.

De passie van deze mensen stopt niet bij 65, dat is wel duidelijk en dat is maar goed ook. Want het laat zien welke voldoening het werken in zorg en welzijn kan geven. Daar komt niet zo maar een einde aan bij een bepaalde, van te voren vastgestelde leeftijdsgrens. Gelukkig niet!

ViaZorg, dat zich al vele jaren inzet voor mens en organisatie in zorg en welzijn, heeft met genoeg, in en met deze bundel ruimte willen creëren voor deze ouderen. Zij en hun organisaties verdienen het!

Dr. Joost Naafs

Directeur Stichting ViaZorg

An van Ginkel-Kettenis (69)

'Als je jezelf maar niet voorbij loopt'

'Volgens mij kwam ik hier een jaar of zestien geleden voor het eerst binnen. Mijn moeder verhuisde toen naar zorgcentrum Cederhof, omdat ze niet meer zelfstandig kon wonen. Ik zocht haar natuurlijk graag op en ik vond de sfeer in het huis erg prettig. Ik ben toen al snel in de huiskamer gaan werken. Dat is een ruimte voor bewoners die wat meer zorg nodig hebben. De mensen komen er 's morgens voor het ontbijt en blijven tot de avondboterham. Ik werk er nog steeds en heb het er prima naar mijn zin.

Mijn moeder is al een aantal jaren overleden, maar ook na haar overlijden bleef ik graag in het zorgcentrum komen. Zo graag, dat ik heb gereageerd op een vacature voor avond-diensten in de huiskamer. Ik heb toen een vast contract gekregen. En inmiddels ben ik ook als oproepkracht in de dagverzorging werkzaam. Het mooiste is nog wel dat ik binnenkort ook een vast contract krijg voor dat werk. Kun je nagaan; ik word dit jaar zeventig. Mijn man is precies hetzelfde. Die is nu vierenzeventig en kan ook absoluut nog niet stilzitten. Hij doet veel vrijwilligerswerk, ook in de zorg. En als we niet werken, passen we op de kleinkinderen. Het is echt waar wat ze zeggen: doorwerken houdt je jong. Als je jezelf maar niet voorbij loopt natuurlijk.

Het is echt waar wat ze zeggen: doorwerken houdt je jong.

Ik ben ooit begonnen als stagiaire bij de Johanna Stichting. Dat was mijn eerste kennismaking met de zorg. Die stichting bood zorg aan mensen met een verstandelijke, lichamelijke en/of zintuiglijke beperking. Daar is later, na die beroemde tv-actie met Mies Bouwman, 'Het Dorp' uit voortgekomen. Ik kom uit Den Haag. Daar ben ik ook naar school gegaan. Mijn vervolgopleiding, kinderverzorging, heb ik in Arnhem gevolgd. Daar ben ik dus ook als stagiaire terechtgekomen en daar heb ik ook mijn man leren kennen. Nadat we naar Goes waren verhuisd, ben ik bij peuterspeelzaal de Polderrakkertjes gaan werken. Dat heb ik 21 jaar lang gedaan. Van de VUT heb ik geen gebruik gemaakt. Waarom zou ik? En waarom zou je stoppen met je vijftenzestigste? Als je graag met mensen omgaat, is er volgens mij niks zo erg als thuis te moeten zitten en te moeten gaan tuinieren of zo.

Maar heb je er de puf voor en heb je er plezier in, dan ga je toch gewoon door!

Ik ben echt blij dat ik dit werk kan doen. Cederhof is een heel prettig zorgcentrum en ik heb het er prima naar mijn zin. Met mensen werken, een helpende hand uitsteken. Ik heb echt het gevoel dat ik wat bijdraag aan de maatschappij. Kijk, als het niet bij je past of je bent sowieso écht helemaal klaar met werken, dan moet je het niet doen. Maar heb je er de puf voor en heb je er plezier in, dan ga je toch gewoon door! Zeker in de zorg. Da's gewoon heel mooi werk. En houdt je zonder meer jong.'

Rob Claerhoudt (67)

'Het is allemaal wel harder geworden'

'Toen we zagen dat ons horecabedrijf niet te behouden was, is mijn vrouw als vrijwilligster gaan werken bij de Stichting Welzijn Ouderen in dienstencentrum De Lieve hier in Hulst. De toenmalige directrice, Nellie Rijk, hoorde van onze situatie en kwam op een avond een babbeltje met mij maken. De Lieve had gebrek aan een leidinggevend iemand en daar hadden ze mij voor in gedachten. Als vrijwilliger, want er was geen geld voor. Zo ben ik in het welzijnswerk terechtgekomen. Na twee jaar is er een betaalde fulltime baan uitgerold en hadden we weer wat zekerheid.'

Vanaf ons achttiende hebben wij in een café gewerkt. Flink aanpakken, niet te nauw kijken naar je werktijden en heel veel met mensen omgaan. Samen met mijn vrouw runde ik een eetcafé met een biljart- en snookergelegenheid. Dat zat in een oud pand dat bij een fabrieksterrein hoorde. Er moest daar nodig gesaneerd worden. Bij de gemeente vonden ze het nodig om daarvoor mijn zaak te slopen. Na vijf jaar touwtrekken koos men voor het grote geld en werden wij op straat gezet. We waren immers maar met z'n tweeën, wie maalt daarom? Toen zaten we dus zonder werk en inkomen en ons spaarpotje, want dat is je zaak, waren we ook kwijt.

In De Lieve worden wel derig verschillende activiteiten voor senioren georganiseerd. Denk aan koersbal, jeu des boules, yoga, volksdansen, gymnastiek, een kaartje leggen, biljarten en ga zo maar door.

Ik zorg voor de in- en verkoop van drankjes en versnaperingen, de planning van al die activiteiten met de verhuur van de diverse zalen, het onderhoud van de gebouwen, de contacten met de huurders en gebruikers. In feite passeert alles wat er hier gebeurt mijn deur.

'Je kunt ook zelf je handen uit de mouwen steken'.

In de twaalf jaar dat ik nu meedraai in de seniorenzorg, is het allemaal wel wat harder geworden. Voor sommige ouderen is het nu echt knokken. Knokken om rond te komen. Knokken tegen de eenzaamheid. Je begrijpt dat dat mijn werk nóg interessanter maakt; je kan aan de toeg zitten klagen over alles en iedereen, maar je kunt ook zelf je handen uit de mouwen steken. Ik ben dan ook erg blij dat ik mijn steentje nog altijd bij kan dragen.

Hulst loopt landelijk voorop als het om zorg voor ouderen gaat. Daar zijn we trots op. Er gebeurt veel om het leven van senioren zo makkelijk en prettig mogelijk te maken.

De Stichting Welzijn, ondertussen zo'n vijftien beroepskrachten sterk, heeft diverse hulpprogramma's voor mensen die bijvoorbeeld een traplift nodig hebben of waar iets verbouwd moet worden. Die worden door onze specialisten in het ouderenwerk op weg geholpen in het enorme woud aan regeltjes en subsidies. En er is een groep vrijwilligers die alleenstaande ouderen elke ochtend even belt om te vragen hoe het gaat. Zo'n eenvoudig iets als een babbeltje slaan, dat is zó belangrijk voor de mensen.

'Mensen, ik ben vandaag echt even vrij. Kom morgen om negen uur nog maar 's terug'.

Je raakt op den duur dan ook best persoonlijk betrokken. Tegenwoordig heb ik geen probleem meer om wat afstand te bewaren. Maar in het begin deed ik echt alles wat ze me vroegen en nog wel meer ook. Maar nu durf ik gewoon te zeggen: 'Mensen, ik ben vandaag echt even vrij. Kom morgen om negen uur nog maar 's terug'.

Ik ben ook langzaam wat strenger tegen de vrijwilligers geworden. De kunst is namelijk om baas te zijn zonder baas te zijn. Je moet de leiding nemen, maar niet te streng zijn. Je moet ook durven af en toe eens op een teen te trappen. Ook de teen van een vrijwilliger, ja. Je kan wel als vrijwilliger werken, maar ook dat schept verplichtingen. Ik moet er wel op aan kunnen, afspraak is afspraak. Bij mij geen eindeloos geschuif in roosters bijvoorbeeld.

Ik heb nog een contract tot eind maart 2011. Dan vind ik het wel genoeg geweest. Volgend jaar zoeken we in elk geval alvast een opvolger. Die werk ik dan in. Ik heb het hier jaren naar mijn zin gehad; het is een fijne plek om te werken. Het is net alsof ik het voor mezelf doe. Daarom laat ik de boel graag netjes en in vertrouwde handen achter.'

Hennie Wallet (66)

'Fijn dat je nodig bent'

'Na tien jaar thuis in de zaak te hebben gewerkt, ging ik in 1967 de verpleging in. De eerste jaren in het ziekenhuis en daarna in de wijkverpleging. Ik vond het heerlijk werk, het contact met de mensen en het idee dat je echt kunt helpen. Je krijgt er zoveel voor terug.'

Helaas werd ik in 2002 voor de tweede keer aan een hernia geopereerd. Dat is nooit leuk nieuws, maar zeker niet als je wijkverpleegkundige bent. Ik kan nu geen uitvoerend werk meer doen. Als ik het nog had gekund, was ik daar wel mee doorgedaan. Het was een jaar voordat ik gebruik zou maken van de VUT-regeling. Ik heb toen wat andere taken gekregen, onder andere de bemanning van de Zorgcentrale van Allévo buiten kantooruren. Dat doe ik nu nog steeds, in een deeltijd baan van dertig procent.

Als mensen vragen hebben over zorgvoorzieningen of als ze zorg nodig hebben, bellen ze ons. Ik bekijk dan wat er nodig is en zorg dat er actie wordt ondernomen. Er is nu wel wat meer afstand tussen mij en de cliënten. Maar ik kan nu ook veel doen voor m'n collega's en dat is ook wat waard.

Soms krijg ik wel eens klachten. Dat begrijp ik ook wel. Zeker als mensen om 12 uur bellen om te vragen waar de verpleegster blijft om hun sokken aan te doen. Dat vind ik echt heel erg. En bovendien is het nergens voor nodig. Het is gewoon een kwestie van goed plannen en vooral beseffen voor wie je werkt en waarom het zo belangrijk is dat je die mensen goed verzorgt.

Vroeger werkten wij toch wat anders. We namen onze verantwoordelijkheid en we zorgden er zelf voor dat onze cliënten niets tekort kwamen. Daar zit je voor in de zorg. Begrijp me niet verkeerd, de medewerkers die met zieken of met terminale patiënten werken, werken stuk voor stuk keihard. Die geven zich helemaal, maar alles is veel meer versnipperd geworden. Er zijn veel parttimers en door overheidsmaatregelen heb je overal minder tijd voor. Elke minuut moet worden geregistreerd. Vreselijk toch?

We namen onze verantwoordelijkheid en we zorgden er zelf voor dat onze cliënten niets tekort kwamen. Daar zit je voor in de zorg.

Iemand met wie ze een band op kunnen bouwen.

Het zou allemaal weer wat kleinschaliger moeten worden, zodat zorgmedewerkers vaste cliënten krijgen. Dan wordt het volgens mij een stuk beter voor iedereen. Dan krijg je meer betrokkenheid, begrip en daardoor meer inzet. En voor de cliënten is het natuurlijk ook veel leuker als ze een vast gezicht over de vloer krijgen. Iemand met wie ze een band op kunnen bouwen.

Het is hoe dan ook flink aanpakken in de zorg. Daar moet je tegen kunnen. Zelf weet ik niet beter. Thuis hadden we een bakkerij. Daar heb ik tien jaar lang gewerkt. Ik bezorgde bestellingen door heel Veenendaal. Keihard werken was dat. Lange dagen en door weer en wind. Als er een nabestelling kwam voor een halfje bruin, dan ging ik dat direct brengen. Mijn broer bijvoorbeeld, die haalde daar zijn neus voor op. Maar zo werkt het niet. Hij was dan ook gauw de zaak uit. Wil je je werk goed doen en wil je dat klanten bij je terugkomen, dan zet je net een stapje extra. Aan die mentaliteit heb ik in de zorg veel gehad.

De zorg heeft me altijd getrokken. Toen ik jong was vond ik het al interessant wat die zusters allemaal deden. Ik keek tegen ze op. Mensen hadden respect voor wat ze deden. Dat sprak me ook erg aan. Het leek me heel fijn om te weten dat je nodig bent.

Ik ben nu net 66 geworden en ik heb nog altijd veel plezier in mijn werk. Ik heb wel gezegd dat ik het niet wilde doen als ik daarmee de baan van een jonger iemand inneem. Dat wil ik niet. Voor mij is dit werk een extraatje na een lang werkzaam leven. Verder doe ik nu veel vrijwilligerswerk. Voor een flink deel ook weer in de zorg natuurlijk.

Ik vind de zorg voor jongeren echt aan te raden. Natuurlijk, het is hard werken. Maar als je je best doet, krijg je veel meer energie terug dan dat je erin steekt.'

Piet Maat (68)

'Een magnetron vraagt niet of het
gesmaakt heeft'

'Ik heb altijd op de grote vaart gewerkt. In de kombuis. Ik ben begonnen als tweede kok en later werd ik chef. Prachtig werk. Je kwam over de hele wereld en de sfeer aan boord was meestal echt super.

Ik ben begonnen in de jaren '60. Toen voeren er nog 52 man op een schip. Dat waren de beste tijden. Later, toen de grote multinationals opkwamen, kwam de klad er een beetje in. Toen ik in 1994 aan wal werk moest gaan zoeken omdat ik weggesaneerd werd, werkten er nog maar een man of 16 op zo'n enorme olietanker. En dan heb je het over een boot van meer dan 100.000 ton.

Koken heb ik altijd graag gedaan. Dat zat er al vroeg in. Het heeft me ook nog nooit verveeld. Als ik met verlof was van het varen, werkte ik in een restaurant in Yerseke. In 1994, toen ik dus zonder werk kwam te zitten, ben ik via-via als kok bij café De Viersprong in 's Heer-Hendrikskinderen terechtgekomen.

Degene die me bij De Viersprong had binnengehaald, vertrok later naar het Gors. Dat is een woonvoorziening voor jongeren met een lichamelijke beperking. En ik ben in feite meegegaan. Zo ben ik in de zorg gerold.

Ik vind koken in de zorg echt iets extra's hebben. Het is heel gezellig en je hebt heel veel contact met mensen. Je maakt links en rechts 's een babbeltje en je zorgt dat ze lekker te eten hebben. Dat gaat heel gemoedelijk allemaal.

De zorg is geen vetpot als het over budgetten gaat. Er is in de loop der jaren heel wat bezuinigd. Maar er valt nog altijd heel leuk te koken. Echt superexclusief gaat niet, maar wie zit daar sowieso op te wachten?

En als er iemand jarig is, dan mag die natuurlijk kiezen.

Als we een menuutje opstellen, dan hebben die gasten altijd inspraak. Lijkt het je wat? Hebben jullie nog suggesties? En als er iemand jarig is, dan mag die natuurlijk kiezen. Laatst was er een Turkse jongen jarig. Nou, meneer wou baklava en wie ben ik om nee te zeggen. Het was een hele toestand om het voor elkaar te krijgen, maar het is gelukt. En blij dat die gast ermee was. Dat was echt super om te zien.

Fulltime werken doe ik al een tijdje niet meer. Ik heb nu een nulurencontract. Als ze me nodig hebben om in te vallen, dan kunnen ze me altijd bellen. Invalkok heet zoets. We zijn bij De Tiende, waar ik nu werk, met twee invalkoks. En de vaste kok is een gezonde, jonge kerel. Dus zo heel erg veel valt er niet in te vallen op het moment. Ik vind het wel prima zo. Aan een vast contract zou ik toch niet meer moeten denken.

Eten van je eigen kok is zoveel leuker en lekkerder.

Wat me wel stoort, is dat steeds meer instellingen overstappen op kant-en-klaar-maaltijden. Dat is bij de locatie van Het Gors aan de Beukenstraat in Goes ook al zo. Alles in de magnetron en je spaart een keuken en personeel uit. Natuurlijk begrijp ik dat wel. Maar eten van je eigen kok is zoveel leuker en lekkerder. Zelf een menuutje samenstellen is er niet meer bij. En je hebt na het eten ook niks meer te kletsen. Een magnetron komt niet even vragen of het heeft gesmaakt en of ze bijvoorbeeld wat meer of minder peper hadden gewild.

Werken in de keuken is lichamelijk best zwaar. En je kunt het niet even op je gemak gaan doen omdat je wat ouder bent. Nee, dat eten moet goed zijn en het moet op tijd op tafel staan. Dus dat is wel even aanpoten af en toe. Daarom denk ik er toch over om over een jaartje te stoppen. Dan ben ik 70 en dan vind ik het wel welletjes geweest.'

Ank Klijberg-den Hollander (68)

'Dit is mijn extra speeltijd'

'We hebben vijf kinderen. Voor we die kregen, werkte ik al in de zorg. Maar zolang ze thuis woonden, heb ik niet gewerkt. Toen ze hun vleugels hadden uitgeslagen en wij naar Hulst zijn verhuisd, ben ik weer aan het werk gegaan. Een beslissing waar ik nog elke dag plezier van heb. Ik vind het heerlijk om niet 'de vrouw van' of 'de moeder van' te zijn.

Het werk wat ik doe, is best intensief. Ik draai diensten in de 24-uurszorg en ik werk in de terminale zorg. In totaal werk ik nu 16 uur in de week. Soms zitten er ook nachtdiensten bij. Vooral in de terminale zorg kun je veel van jezelf kwijt. Je grappen en grollen, maar ook je ernst. Je deelt echt lief en leed met die mensen. Ik ben nu 68 en volgens mij is het absoluut een pluspunt dat ik zelf al wat ouder ben. Je begrijpt mensen beter. Je voelt elkaar beter aan. Want laten we wel wezen: ik sta zelf ook aan het einde van het boek. Misschien komt er nog een hoofdstuk bij, misschien nog wel een handvol. Maar dat het grootste deel erop zit, staat vast. En dat zorgt voor veel wederzijds begrip.

Het hier en nu is erg belangrijk voor me, maar dat betekent niet dat ik geen zin zou hebben in verplichtingen voor later.

Mijn baan geeft me energie. Ik geniet van de meest stomme dingen. Ze hoeven me bijvoorbeeld maar te bellen voor een nachtdienst en ik sta klaar. Ik blijf gaan.

Het hier en nu is erg belangrijk voor me, maar dat betekent niet dat ik geen zin zou hebben in verplichtingen voor later. Als ze me zouden vragen om volgend jaar voor werk of zo naar Singapore te gaan, dan roep ik: graag! Aan de andere kant zou ik niet nu al met het oog op later een flatje willen regelen of zo. Dat soort dingen zou ik juist vooral niet willen regelen. Je moet dat soort dingen nemen zoals het komt, vind ik.

Ik werk nu alweer 15 jaar in de zorg en in die jaren is er heel wat veranderd. Er is minder geld dus er moet efficiënter gewerkt worden. En eigenlijk vind ik dat prima. Je concentreert je op de belangrijke zaken; als je het goed doet, wordt de zorg er effectiever van.

Een andere ontwikkeling is dat de boel steeds kleinschaliger wordt. Bij ons bij Curamus in Hulst hebben de mensen nu allemaal een eigen kamer. Voor veel mensen is dat echt een

zegen. Lekker je eigen plek en je privacy. Maar voor sommigen is het een ramp. Die voelen zich nu eenzaam. De oudere generatie is heel erg gewend dingen samen te doen, elkaar te helpen, elkaar te steunen. Als je het zo bekijkt, waren die zalen waar meerdere mensen lagen eigenlijk zo gek nog niet. Dat waren een soort dorpspleinen voor de mensen. En nu zijn ze meer op zichzelf.

Wat mijn werk ook echt heel leuk maakt, is het contact met de collega's. Je hebt hier alle generaties door elkaar lopen. Elke generatie heeft zijn eigen insteek en kijk op het werk. Dat houdt je scherp en biedt volop nieuwe invalshoeken.

De collegialiteit in de zorg is groot. Aan sommige kleine dingetjes merk je wel dat je door je leeftijd een wat andere positie inneemt dan al die jonge meiden. Als er iemand van die meiden misselijk is, wordt er nogal eens gegrapt over een mogelijke zwangerschap. Dat doen ze bij mij niet meer. Schandalig natuurlijk. Pure leeftijdsdiscriminatie. Er wordt dus gelukkig heel wat afgelachen.

Er wordt dus gelukkig heel wat afgelachen.

Mijn levensmotto? Daar moet ik eens goed over denken. Het komt er in elk geval op neer dat alles een wisselwerking moet zijn. Geven en nemen. En het maakt niet uit wat je met je leven doet, als je er maar plezier in hebt en voldoening uit haalt. Je moet het bij wijze van spreken allemaal huppelend doen. Dat geldt voor mijn werk ook. Soms ga ik echt bijna letterlijk huppelend naar mijn werk. Dit is mijn extra speeltijd. Prachtig toch?'

Jaap de Witte (70)

'Ik woon hier eigenlijk al'

'Het mooiste van mijn werk is dat ik telkens weer mag meeleven met cliënten. En dat ik mag delen in droevige en in vreugdevolle zaken. Ik bied ze als geestelijk verzorger een stukje ondersteuning op het gebied van levensgerichte vragen. Ik begeleid ouderen bij zingeving aan hun bestaan en in hun zicht op mens en wereld. Dat gebeurt op basis van geloofs- en levensovertuiging. En het hoeft echt niet altijd erg diep te gaan of serieus te worden. Mensen maken sowieso graag een praatje. Of dat nu in de wandelgangen van de instelling is of in de privacy van hun eigen kamer.'

Ik werk bij Eben-Haëzer. Dat is wat je noemt een identiteitsgebonden zorgcentrum. Bijna al onze bewoners hebben een reformatorische achtergrond. Vanuit die achtergrond vroeg het bestuur zich jaren terug af of het misschien wenselijk was om een pastoraal werker in dienst te nemen. Daar is over gesproken en het bleek niet alleen wenselijk, maar ook noodzakelijk. Ook vanuit de overheid werd dat toen sterk gestimuleerd. Want de wet verplicht instellingen een beleid op het gebied van geestelijke verzorging te ontwikkelen. Dat hoort bij de kwaliteit van de zorgverlening.

Ik zat zelf in de commissie en ik was al jaren ouderling bij de Gereformeerde Gemeente Middelburg Centrum. Ze kenden mij dus al en ze wisten dat ik erg veel interesse in dit soort zaken heb. Kennelijk hadden ze vertrouwen in me, want ik ben toen voor de functie voorgedragen en aangenomen.

Dat is nu tien jaar geleden. Ik was toen net gestopt met ons familiebedrijf. Mijn schoonpa is ooit als bakker begonnen. Maar toen hij bakkerseczeem kreeg, moest hij iets anders gaan doen. Hij koos er toen voor een grossierderij in zoetwaren te beginnen. Later ben ik ingestapt en heb ik hem opgevolgd. De keuze voor zoetwaren was een goede, bleek later. Het bedrijf is door de jaren heen flink gegroeid, het rayon breidde uit en het assortiment is enorm verbreed. Vandaar dat ik het al op mijn zestigste heb kunnen verkopen. Het was tijd voor iets nieuws.

Geestelijk verzorger en grossier in zoetwaren; het lijken twee niet te verenigen beroepen. Maar er is een duidelijk verband: omgaan met mensen. En omgaan met mensen, dat heb ik door de jaren heen wel geleerd. Ik wil mezelf niet op de schouder kloppen, maar ik heb volgens mij aardig wat mensenkennis opgedaan. En dat komt me nu heel goed van pas.

Geestelijk verzorger en grossier in zoetwaren; het lijken twee niet te verenigen beroepen.

'Nu wordt het me te druk; noe bluuf ik op m'n kaemer',
hoor je dan.

Mensen hebben het best goed bij ons, heb ik het idee. Er hangt echt een hele fijne sfeer. En er worden ook enorm veel activiteiten georganiseerd. Voor sommigen soms zelfs té veel. 'Nu wordt het me te druk; noe bluuf ik op m'n kaemer', hoor je dan. Een van de hoogtepunten is voor veel mensen de Bijbelstudie. Dat is onze best bezochte activiteit. Dat de sfeer hier zo goed is, komt ook voor een deel door de meiden die hier werken. (Ik zeg meiden, want jongens kom je in de zorg nog amper tegen.) Ik heb veel bewondering voor ze. Ze hebben echt een roeping. Zo zien ze dat. Het is voor hen veel meer dan zomaar een baan. Ze werken dan ook keihard. Vooral overdag is het flink doorwerken. Er is dan helaas ook minder tijd voor échte aandacht voor de cliënten. Maar dat maken de nachtzusters meer dan goed. Die hebben in mijn ogen misschien nog wel de mooiste taak. Want ook 's nachts zijn er wel eens mensen wakker en ook die mensen hebben wel eens behoefte aan een gesprek. En dat kan juist 's nachts natuurlijk in alle vertrouwelijkheid.

Volgens mij heb ik een goede aansluiting met de cliënten; ik ben zelf tenslotte ook de jongste niet meer. Dat betekent dat ik 'vroeger', waar oudere mensen zo graag over praten, zelf ook heb gekend. Dat maakt het voor mensen makkelijk om hun verhaal te vertellen. Ik ben begonnen met een contract voor 6 uur in de week. Dat werden er al snel 10, omdat er zo'n behoefte was en is aan een luisterend oor. Nu zit ik op 12 uur in de week. Maar ik moet zo langzamerhand een beetje aan afbouwen gaan denken. Het zal erg moeilijk zijn om het los te gaan laten. Ik hoor hier zo'n beetje bij het meubilair. Mijn vrouw zegt wel 's dat ik me niet meer hoeft in te schrijven voor een kamer. Ik woon er eigenlijk al.'

Fieteke van de Griend (66)

'Ken en koester je mensen'

'Veel van mijn cliënten zijn aardig op leeftijd. En als ik voor het eerst bij zo'n oudere cliënt binnenstap, merk je toch iets van opluchting. Ze weten het wel te waarderen dat ik zelf al wat ouder ben. Want een leeftijdsverschil betekent ook een verschil in levensstijl, een verschil in doen en laten. Jongere generaties zijn nu eenmaal wat sneller dan 'wij'. Wij doen het allemaal in een iets ander tempo. Noem het een ouderwets tempo, maar we nemen gewoon wat meer tijd om iemand aandacht te geven. En oudere cliënten stellen dat op prijs.'

Wat dat betreft vind ik het echt een aanrader om langer door te werken dan er van je verwacht wordt. Je hebt een voorsprong omdat je nu eenmaal wat meer levenservaring en mensenkennis hebt. En je bent zelf ook in wat rustiger vaarwater gekomen. Het moeten is er een beetje af. En daardoor geniet je naar mijn idee veel meer van je werk.

Je moet wel goed opletten dat je het professioneel houdt. Zeker omdat je van veel cliënten bijna generatiegenoot bent, zou je in de verleiding kunnen komen om minder afstand te bewaren. Zelf heb ik daar niet echt moeite mee. Maar ik zou me kunnen voorstellen dat je steeds vriendschappelijker met je cliënten omgaat. Het contact met de cliënten is tenslotte verreweg het leukste onderdeel van ons werk.

Het contact met de cliënten is tenslotte verreweg het leukste onderdeel van ons werk.

Ik ben op latere leeftijd terug naar Nederland gekomen. Door het werk van mijn man hebben we jarenlang in het buitenland gewoond. Het Midden-Oosten, het Verre Oosten, Schotland; noem maar op. Op die manier zijn we ook in Zeeuws-Vlaanderen terecht gekomen. Dat was nog vóór al die buitenlandse avonturen. Het beviel hier zo goed, dat we terug zijn gekomen.

En nu werk ik bij ZorgSaam Thuis in Hoek, Sluiskil en Biervliet. Ik ben verzorgingshulp bij het flexbureau. Dat betekent dat ik mensen die dat nodig hebben thuis help met wassen, aankleden, huishoudelijke karweitjes; ik help eigenlijk met alles wat mensen zelf tijdelijk niet of niet meer kunnen.

Mijn eigen beroepsachtergrond heeft eigenlijk weinig met de zorg te maken. Ik ben altijd gymlerares geweest. Docent lichamelijke opvoeding heet dat nu.

De reden dat ik in de zorg terecht ben gekomen? Heel simpel eigenlijk. Ik had geen zin om thuis te zitten en ik vind het heerlijk om met mensen te werken. Iets voor ze te kunnen betekenen.

In 1998 ben ik 'ingestapt'. En in de beginjaren werkte ik niet alleen als verzorgingshulp, maar gaf ik ook cursussen sport en bewegen aan 55-plussers via het Landelijk Netwerk Bewegen voor 55+.

Dat ik op latere leeftijd aan de slag ben gegaan, betekent trouwens niet dat ik weinig ambitie had om vooruit te komen in de zorg. Ik had nog best een leuke nieuwe draai aan mijn carrière willen geven. Dat heb ik ook aangegeven en ik weet zeker dat ik er de kwaliteiten voor in huis heb. Helaas is daar weinig mee gedaan. En dat vind ik jammer.

Wil je langer doorwerken in de zorg écht stimuleren, zorg dan dat je je mensen kent en koestert.

Je moet mensen niet te lang onder hun niveau laten werken. Dan neemt de motivatie af en de kans op een burn-out toe. Dus wil je langer doorwerken in de zorg écht stimuleren, zorg dan dat je je mensen kent en koestert. Zo hou je ze binnenboord. En daar heeft iedereen baat bij.'

Ans van Gorp-Bruijns (68)

'De balans tussen privé en werk is nu veel beter'

'We komen oorspronkelijk uit Brabant. We woonden er midden in de stad en op een gegeven moment waren we dat beu. Dus toen ik ben gestopt met werken, zijn we gaan zoeken naar rust en ruimte. Zo kwamen we in Zeeland terecht. In Oostkapelle om precies te zijn.

Ik heb nog geen moment spijt gehad van die keuze. Alleen moet je natuurlijk wel een compleet nieuw sociaal leven opbouwen; ik kende hier tenslotte niemand. Toen heb ik besloten weer te gaan werken. In de zorg natuurlijk, want ik kom uit de zorg. En ik doe niets liever dan met mensen werken en mensen helpen.

Dat sociaal leven heb ik inmiddels wel opgebouwd. Dat ging allemaal prima. Vooral dankzij mijn werk. Volgens mij is de zorg echt een sector waar je heel veel contacten opdoet en heel snel mensen leert kennen. We zorgen niet alleen goed voor onze bewoners, maar ook voor elkaar.

Ik werk nu acht jaar in de ouderenzorg waarvan vier jaar bij zorgcentrum Buitenrust in Middelburg. Dat doe ik op basis van een nulurencontract. Da's prima geregeld zo. Kijk, ik ben natuurlijk wat ouder dus werken op mijn leeftijd moet wel leuk blijven. En met een nulurencontract kan ik werken en vrij nemen wanneer ik wil.

Ik denk wel 's: ik vind alles best als ik maar niet met een rollator naar mijn werk hoef te gaan.

Wanneer ik zou willen stoppen, weet ik nog niet. Ik ga nog elke dag met plezier naar mijn werk. Ik voel me er helemaal thuis. Voorlopig blijf ik dus nog wel even doorwerken. Ik zie wel. Zolang het goed gaat en ik heb het naar mijn zin, denk ik niet eens aan stoppen. Ik denk wel 's: ik vind alles best als ik maar niet met een rollator naar mijn werk hoef te gaan.

Voordat ik naar Zeeland verhuisde, werkte ik in de zorg voor mensen met een verstandelijke, lichamelijke en/of zintuiglijke beperking. Zeker de beginjaren van mijn loopbaan waren heel heavy. Dan stond je er in een locatie met meerdere bewoners echt helemaal alleen voor. Later is er meer tijd en ruimte voor de cliënten gekomen. En de laatste jaren gaat het langzaam weer terug naar af.

Werken met verstandelijk gehandicapten is totaal anders dan de ouderenzorg. Bij mensen met een verstandelijke beperking kun je nog proberen progressie te maken. Je kunt dingen uitproberen en kijken of je vorderingen kunt maken met een cliënt. Met ouderen heb je dat veel minder. Daar kun je geen vorderingen meer mee maken. Die worden gewoon langzaamaan steeds ouder.

Ik vind het nu heel prettig om met ouderen te werken. Toen ik jonger was, had ik misschien de uitdaging van het werken met mensen met een verstandelijke beperking wel nodig. Dat werk slokte je echt helemaal op. Dat nam je mee naar huis. Mijn huidige werk neem ik niet mee naar huis; de balans tussen privé en werk is veel beter. En dat vind ik op mijn leeftijd wel fijn.

Tegenwoordig is er wel veel meer bureaucratie. Alles moet je controleren, rapporteren en bespreken. Vroeger was mijn diploma veel meer waard, zo lijkt het wel. Toen mocht je veel meer dingen zelfstandig doen en zelfstandig beslissen. Aan de andere kant is het ook wel goed, die controle. Je beschermt er wel het welzijn en de gezondheid van je cliënten en medewerkers mee.

Of langer doorwerken in de zorg een aanrader is, zou ik niet voor anderen durven bepalen.

Je bent nuttig bezig, je helpt mensen, je leert mensen kennen en je hebt een hoop lol.

Voor mijzelf is het absoluut een verrijking van mijn leven. Je bent nuttig bezig, je helpt mensen, je leert mensen kennen en je hebt een hoop lol. Want laten we dat niet vergeten: in de zorg wordt heel veel gelachen. Dat is misschien nog wel een van de leukste dingen van mijn werk: de sfeer onderling, de grappen, het geplaag. Ik blijf natuurlijk een Brabantse hè. Ik hou er wel van om een beetje plezier te maken.'

Jan van Zonneveld (71)

Kennis en ervaring genoeg, maar je moet
realistisch zijn

'Ik ben nu 71 jaar en ik ben stikblij dat ik dit werk nog kan doen. Verpleeghuizen vind ik hele fijne plekken om te werken. Vooral als er ook een revalidatieafdeling is. Dan zie je gewoon wat meer resultaat van je werk. De mensen met wie ik werk zijn natuurlijk wat ouder. Dat ben ik zelf ook en dat zorgt toch voor een wat andere band. We komen uit dezelfde tijd en dezelfde cultuur.'

Eigenlijk ben ik in de techniek begonnen. Na een studie aan de HTS in Vlissingen kwam ik terecht bij Vitrite in Middelburg. Maar op een of andere manier had ik het hier in de buurt wel een beetje gezien. Ik wilde weg. Wel met de bedoeling om terug te komen, want het is hier prachtig wonen.

Ik ben vertrokken en kwam bij de gemeente Utrecht terecht. Dat was in 1972. Ook toen al was ik betrokken bij de zorg. Ik deed allerlei projecten voor de gemeente, bijvoorbeeld op het gebied van verslavingszorg. Denk aan de methadonbus, een afkickboerderij of opvanghuizen voor Surinaamse en Antilliaanse verslaafden.

En bij nieuwe apparatuur moet je de gebruiksaanwijzing 's
wat vaker lezen.

In mijn vrije tijd begeleidde ik toen sportteams. Daarom leek me een EHBO-diploma wel handig, dus daar heb ik een diploma voor gehaald. Later kwam daar ook sportmassage bij. Dat leerde ik bij de praktijk van Tim van der Laan in Utrecht. Het klikte goed met Tim. Ook privé. Toen hij vertelde dat hij een opleiding voor fysiotherapie wilde beginnen, zei ik: als je dat doet, ben ik je eerste leerling.

Dat kwam allemaal hartstikke mooi uit, want hij had in het begin nog geen docenten die tijd hadden om overdag les te geven en ik had overdag ook geen tijd vanwege mijn werk bij de gemeente.

Ik ben op een gegeven moment parttime fysiotherapeut in Maarn geworden. Dat ben ik ook gebleven toen ik in 1988 bij de gemeente Utrecht ben gestopt. Daarna volgde een periode waarin ik mijn werk in de fysiotherapie combineerde met klussen als interim-manager.

In die tijd werkte ik wel wat minder als fysiotherapeut en meer voor het bedrijfsleven. Het waren twee verschillende werelden die me allebei trokken.

In 1998 ben ik met pensioen gegaan. Nadien werkte ik zo'n beetje ad hoc als fysiotherapeut. 's Winters deed ik dat in het Caribisch Gebied en 's zomers was ik in Nederland. Dat was allesbehalve vervelend.

Twee jaar terug kwam ik via Jobcare, een arbeidsbemiddelingsbureau in de zorg, terecht bij de SVRZ. Ik ben ingevallen als fysiotherapeut bij hun verpleeghuis Vliedberg in Koudekerke. Nou, dat vond ik echt geweldig. Ik ben daarna gelijk weer op zoek gegaan naar werk als fysiotherapeut in de ouderenzorg. Zo ben ik bijvoorbeeld nog een tijd in Hoofddorp en een maandje in De Vurssche in Axel terechtgekomen.

Ik heb nu een nulurencontract bij SVRZ. Ik ben dus oproepbaar. Wat ik wel jammer vind, is dat ik toch niet echt makkelijk aan de bak kom. Als je werk zoekt en ze zien je CV met je geboortejaar, dan kom je al snel op het verkeerde stapeltje terecht.

De fysieke kant van het werk, daar was ik wel beducht voor. Dat is me echter goed meegevallen. In Hoofddorp draaide ik vorig jaar 38 uur per week en dat ging prima. Ja, je bent in het weekeinde wel even moe. Maar al met al was het goed te doen.

In een particuliere praktijk is dat toch anders. Dan draai je drie cliënten per uur en werk je tegen de klok. Bovendien is masseren en zo lichamelijk veel zwaarder dan iemand leren opstaan uit zijn rolstoel of opnieuw leren lopen. Dan werk je toch vooral met aanwijzingen en niet zozeer fysiek.

Als je 71 bent zoals ik, denkt iedereen dat je minstens 100 jaar ervaring hebt. Dat klopt natuurlijk niet. Kennis en ervaring genoeg, maar je moet ook realistisch zijn. Zo zijn er specialismen binnen de fysiotherapie die de laatste jaren hun opwachting hebben gemaakt en waar ik gewoon minder kaas van heb gegeten.

Verder geloof ik niet dat ik nadeel heb van mijn leeftijd. Ja, als het lichamelijk zwaar wordt, moet ik er nu wel een collega bij roepen. En bij nieuwe apparatuur moet je de gebruiksaanwijzing 's wat vaker lezen. Daar houdt het wel een eind mee op.

Kijk, ik vind dat ik het goed getroffen heb. Mooi werk, leuk leven, goed gezond. Dan is het gewoon heel prettig dat je je op mijn leeftijd nog verdienstelijk kan maken voor mensen die het misschien minder getroffen hebben. Dat houdt me gaande.'

Ineke Hoogendoorn-Felix (75)

'Ik werk nog wel een paar jaar door'

'Ik ben 75, maar zo voel ik me helemaal niet. Ik ben een laatbloeier. Na wat jaren in de kinderverzorging ben ik getrouwd en hebben we kinderen gekregen. Daarna, rond mijn vijftigste, ben ik weer gaan werken. Eerst in Boskoop, waar we vandaan komen, en later in Zeeland.

Toen ik in 1982 begon met solliciteren, was het geen enkel probleem om werk te vinden. Ondanks dat ik er jarenlang uit geweest was en ik al wat ouder was.

Voor mijn trouwen werkte ik al in de zorg. Onder meer in Engeland en daarna bij een adellijke familie als kinderverzorgster. Mijn eerste baan was bij een gezondheidskolonie voor kinderen die moesten opknappen na een ziekte. Intensief werk was dat. En het betaalde slecht. Eén keer in de zoveel tijd mocht je een weekend naar huis. Dat deed je dan liftend, omdat je het geld niet had voor de trein of de bus.

Hij kan makkelijk op één plek zitten. Ik niet. Ik ben liever actief bezig.

Nadat de kinderen de deur uit waren, ben ik begonnen bij een bejaardentehuis in Boskoop. Eerst als invalkracht en later met een vast contract. Daar heb ik het jarenlang prima naar mijn zin gehad. Maar op een gegeven moment moest dat tehuis tegen de vlakte. Ik was toen 60. M'n collega's dachten dat ik wel met de VUT zou gaan. Maar daar had ik totaal geen trek in.

Dat bejaardentehuis in Boskoop was gesloopt, mijn man stopte in diezelfde periode met werken en dus was de weg vrij voor onze verhuizing naar Zeeland. Rust en ruimte, daar waren we aan toe. Het eerste jaar was ik druk met het leren kennen van Zeeland, contacten opdoen, rondkijken. Maar daarna kwam er toch een beetje een leegte. Mijn man doet veel administratief werk. Hij kan makkelijk op één plek zitten. Ik niet. Ik ben liever actief bezig. Liefst buitenshuis. Daarom wilde ik dolgraag weer aan de slag. Ik zag een advertentie van Arduin staan, heb gelijk gereageerd en ik kon meteen beginnen. Super.

Ik heb een nulurencontract en werk in de flexpool van Arduin. Dat betekent dat ik oproepbaar ben voor werk in huizen van Arduin waar verstandelijk gehandicapten wonen. Meestal werk ik ongeveer tien tot vijftien uur in de week. Een vast contract hoeft voor mij niet. Ik werk graag, maar wil wel zelf mijn dagen en tijden een beetje bepalen. Met een vast

contract moet je ook weekenddiensten draaien. Dat probeer ik nu een beetje te beperken. De huizen van Arduin staan door heel Zeeland. Ik geloof dat ik zo langzamerhand wel op veertig locaties gewerkt heb. Voor mij een ideale manier om Zeeland te leren kennen.

Hoe mijn dag eruit ziet? Nou, vandaag was bijvoorbeeld vrij hectisch. Ik moest vanmorgen om zeven uur beginnen in een huis in Borssele met zeven cliënten. Op verschillende tijden komen er busjes om de cliënten op te halen die naar de dagbesteding gaan. Dan zijn ze al gewassen en hebben ze ontbeten.

Om acht uur ben ik met twee cliënten naar de dokter geweest. Om kwart voor negen was ik terug en kon een van de cliënten nog net met het busje mee. Daarna begint voor mij het huishoudelijke werk. De ontbijtpullen opruimen, afwassen, wat wasjes draaien, schoonmaken. Daar ben je best wel even mee bezig. Om een uur of twaalf was ik klaar.

Ik ben van de ouwe stempel; wij pakken gewoon aan en kijken niet op een kwartiertje.

Natuurlijk is het werk wel eens vermoeiend. Maar dan ga ik na mijn werk thuis gewoon even liggen en rust ik wat uit. Ik slaap gelukkig heel makkelijk. Ook overdag. Dat heb ik aan mijn onregelmatige werktijden in het bejaardentehuis te danken.

Fysiek kan ik het werk nog prima aan. Soms is het wel eens zwaar. Ik had vanochtend bijvoorbeeld nog een hele zware cliënt die de ene dag gedoucht en de andere dag op bed gewassen moet worden. Die draai je niet zomaar even om. Maar goed, ik ben nogal wat gewend. Ik ben van de ouwe stempel; wij pakken gewoon aan en kijken niet op een kwartiertje. Dat is met de jongere generatie soms wel anders.'

Praktische informatie

www.65pluswerkt.info

Uit deze brochure blijkt dat het vanuit verschillende invalshoeken voor werknemers aantrekkelijk kan zijn om als vijftenzestigplusser door te blijven werken. In de praktijk blijkt dat steeds meer werknemers én hun werkgevers met elkaar willen blijven werken, ook nadat de werknemer vijftenzestig is geworden. Om werkgevers en werknemers te ondersteunen bij het doorwerken na de pensioengerechtigde leeftijd, heeft de overheid een site geopend: www.65pluswerkt.info

Vijftenzestigplussers blijken zeer gemotiveerd en hebben veel ervaring, kennis en verantwoordelijkheidsgevoel. Werkgevers doen er verstandig aan om met het oog op de verwachte ontwikkelingen op de arbeidsmarkt het potentieel aan oudere werknemers beter te gaan benutten. Dat vraagt van organisaties een actief, leeftijdbewust personeelsbeleid dat gericht is op de gezondheid van de medewerkers en de organisatie.

Een werkgever heeft minder financiële lasten bij het behouden of aantrekken van een werknemer vanaf vijftenzestig jaar. Omdat vijftenzestigplussers AOW krijgen, hebben ze tenslotte een basisinkomen en zijn ze niet meer verplicht verzekerd voor een aantal werknemersverzekeringen die inkomensverlies beogen te compenseren.

Er zijn geen wettelijke belemmeringen om met vijftenzestigplussers te werken. Er is wel een aantal haken en ogen. Die hebben vooral te maken met de wettelijke veranderingen die optreden als iemand vijftenzestig jaar wordt en mogelijkheden om daarmee om te gaan. De website www.65pluswerkt.info informeert hierover zowel werkgever als werknemer. Op die manier kunnen beiden weloverwogen beslissen of en hoe ze met elkaar zullen blijven of gaan werken.

Andere relevante websites zijn: www.minszw.nl en www.leeftijdophetwerk.nl

Wij spraken met:

An van Ginkel-Kettenis

geboren op 5 december 1939
werkt als begeleidster in de huiskamer en in de
dagverzorging bij Stichting Ouderenzorg Kapelle

Jaap de Witte

geboren op 18 januari 1939
werkt als pastoraal medewerker bij Eben-Haëzer in
Middelburg

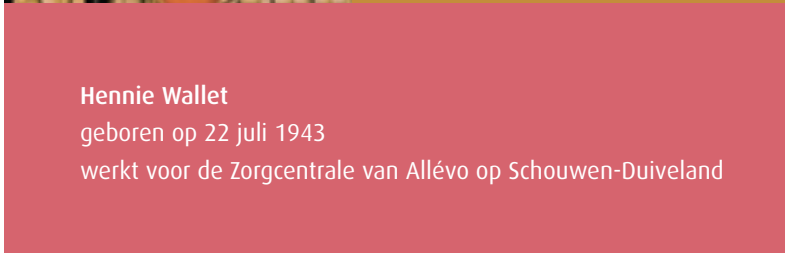
Rob Claerhoudt

geboren op 21 maart 1942
werkt als beheerder bij dienstencentrum
De Lieve in Hulst

Fieteke van de Griend

geboren op 14 mei 1943
werkt als verzorgingshulp bij het flexbureau ZorgSaam Thuis in
Biervliet, Hoek en Sluiskil

Hennie Walleet

geboren op 22 juli 1943
werkt voor de Zorgcentrale van Allévo op Schouwen-Duiveland

Ans van Gorp-Bruijns

geboren op 22 december 1941
werkt als begeleider 3IG bij verpleegcentrum
Buitenrust in Middelburg

Piet Maat

geboren op 8 oktober 1940
werkt als kok bij het Gors

Jan van Zonneveld

geboren op 23 april 1938
werkt als fysiotherapeut voor o.a. SVRZ

Ank Klijberg-den Hollander

geboren op 19 oktober 1941
werkt als verzorgende in de chronisch complexe zorg in Hulst

Ineke Hoogendroon-Felix

geboren op 16 mei 1934
werkt als gastvrouw in de flexpool bij Arduin

Colofon

uitgave: ViaZorg

tekst en interviews: Marco Evenhuis (evenhoven.nl)

vormgeving en opmaak: Jan van Broekhoven (evenhoven.nl)

fotografie: Marijn Kluijfhout (kluijfhout.com)

© ViaZorg, Goes 2009

Deze publicatie is mede gerealiseerd met subsidiegelden vanuit 'Tijdelijke subsidieregeling stimuleren leeftijdsbewust beleid' van het Ministerie van SZW.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van ViaZorg worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) worden gereproduceerd ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is of voor het overnemen in enig dag-, nieuws- of weekblad of tijdschrift (al of niet in digitale vorm of online) of in een RTV-uitzending.

Bij het samenstellen van deze uitgave is de grootst mogelijke zorg besteed aan de juistheid van de hierin opgenomen citaten en informatie. Aan de interviews is uitermate veel aandacht besteed. Geïnterviewden hebben de tekst vooraf te lezen gekregen en hun commentaar hebben we zoveel mogelijk proberen te verwerken. ViaZorg noch de schrijver/interviewer kunnen echter verantwoordelijk worden gehouden voor eventuele onjuistheden.